

Tekst: Joh 8.31-36

HC Andersen har skrevet et eventyr, der hedder klokken. Det eventyr har jeg tænkt mig at tage udgangspunkt i i dag, hvor vi både skal beskæftige os med Jesu ord om at han vil gøre dem, der holder sig til hans ord frie og samtidig fejre, at vi har konfirmation. For eventyret handler om begge dele, både om frihed og konfirmation.

Somme tider hen på eftermiddagen forekom det folk i byen, at de hørte en sælsom lyd, nærmest som en stor klokke der ringede i det fjerne, uden at man dog kunne høre hvor lyden kom fra. Men der var så mange andre lyde i byen, vogne der larmede, mennesker der snakkede, så de fleste tog sig ikke rigtigt af den mærkelige lyd. Ude på landet, var den mere tydelig. Her lød det som om den kom fra skoven, der lå og strakte sig milevidt rundt om landsbyen.

Nu var det konfirmation. Præsten havde talt så smukt i kirken og konfirmanderne havde været så bevægede. Og nu var det hele overstået og deres barnesjæle var ligesom hoppet over i en ny og forstandigere skikkelse. Hen på eftermiddagen, da de havde spist med familien og fået gaver, samledes de og talte om, hvad de havde oplevet. Just da klang klokken, og de besluttede at nu ville de drage ud og finde den klokke, ingen andre havde kunnet finde. Kun tre dem gik ikke med. Den ene var en pige, som ikke ville grise sin nye kjole til ved at gå ud i skoven, den anden var en fattig dreng, der havde lånt sit konfirmationstøj og skulle aflevere det på slaget 4. Den tredje var en dreng, som sagde, at han aldrig var gået nogen steder uden at få lov af sine forældre, og det havde han tænkt sig at blive ved med selvom han var konfirmeret. – Den slags skal man ikke gøre nar ad, men det gjorde de nu. De andre gik ud imod skoven. I grøften groede nogle smukke blomster. Et par af pigerne satte sig til at flette krans af dem. Så kom de ikke længere. Lidt efter nåede de et sted hvor folk tog på skovtur og en konditor havde rejst en bod med kager og limonade. Her slog de fleste sig ned og soldede for deres konfirmationspenge. Og i øvrigt, sagde de, var det med klokken jo bare overtro. Så kom de heller ikke længere. En tre fire stykker fortsatte ind i skoven. Her fandt de en gammel hytte, hvor roserne slyngede sig henover taget og et stort vildæbletræ bredte sit blomsterflor ud over det. På gavlen hang en lille klokke. Nu har vi fundet klokken, sagde de, så kan vi godt gå hjem! Kun en af dem sagde: "Nej, det er ikke klokken. Den er alt for lille til den store lyd" Han ville fortsætte ind i skoven. Nu var han en kongesøn, og de andre sagde: "Den slags skal altid være så store på den!" Men han brød sig ikke om dem og gik alene videre ind i skoven. Han gik og han gik. Tornene rev hans tøj. Mægtige skrubbudser gøede ad ham. Aber i træernes kroner kastede rådne frugter efter ham. Nogle steder måtte han klatre over udgåede træstammer og gennem tjørnekrat. Han rev hænder og ansigt til blods. Men hele tiden asede og masede han sig fremad. Da begyndte det at blive mørkt. "Nu kommer natten", tænkte han Den dybe sorte nat. Jeg vil dog en sidste gang se den dejlige sol, inden mørket lukker sig om mig." Og så klatrede han op på en høj klippe, der rejste sig foran ham. Klippen var stejl og glat. Med sine sidste kræfter kæmpede han sig op til toppen. I det samme hørte han raslen og pusten af en anden person der arbejdede sig op, og han nåede toppen samtidig med en anden dreng i lasede klæder og revnede træsko. Det var den fattige dreng, som skulle aflevere sit lånte konfirmationstøj. Han ville også lede efter klokken og var gået ad sine egne veje. Og nu stod de to drenge sammen på klippens top. Foran dem bredte havet sig med sine mægtige rullende bølger. Solen var næsten nede, kun en tynd blodrød kant var endnu over horisonten, men fra den bredte et mægtigt rødt og purpurfarvet skær sig over himmelen og fik skyer og bølger til at gløde og lyse i et strålende farvespil. Sammen stod de to drenge omgivet af det vidunderlige lys, mens lyden som af en mægtig klokke tonede omkring dem.

Jesus taler jo i evangeliet, vi hørte om at alle der holder fast ved hans ord vil blive gjort frie af sandheden. Den sandhed, Jesus taler om, er det forhold, at Gud elsker os. Og friheden er den frihed der kommer af at vide, at man er elsket af Gud. Faktisk gik alt det Jesus gjorde og sagde ud på at lade mennesker høre og mærke, at Gud nærer en evig og uopslidelig kærlighed til os. Det er det, vi har læst og sunget og talt om i konfirmationsforberedelsen gennem det sidste halve år. Jeg håber, at Jesu ord om Guds kærlighed til os må være sådan en klokke, der en gang imellem vil ringe for jer og minde jer om, at jeres liv og lykke ikke kun er jeres eget projekt, men at det først og fremmest er Guds projekt med jer. Det er Gud, der giver jer liv. Det er Gud der holder jer i live. Og når der ikke er mere liv til jer, er det Gud, der tager jer til sig i sin evighed. Og gennem det hele elsker Gud jer med en kærlighed, der varer ved og aldrig nogensinde hører op.

Gennem konfirmandtimerne er der nogle bestemte ord, vi har gentaget i en uendelighed: trosbekendelsen og fadervor. De ord er ligesom som små pakker eller små amuletter, I får med jer fra konfirmationsforberedelsen. Når I siger de ord for jer selv, hører I for det første i trosbekendelsen om, hvordan gud har sat alt til side for at nå jer med sin kærlighed, og i fadervor taler I selv til Gud, som børn der er visse på hans kærlighed. Bevidstheden om at vi er elskede af Gud giver en enorm frihed: vi behøver ikke at tilkæmpe os selv ret til at være i verden, vi behøver ikke at skabe vores egen betydning gennem det vi udretter. Vores ret til at være i verden og vores betydning i verden beror ikke på os selv, men på Gud der elsker os. Gud elsker os ikke fordi vi er gode og rare eller fordi vi er dgtige og flittige. Gud elsker os, fordi han selv har ladet og blive til og givet os liv, og det kan ingen ødelægge eller slå i stykker. ikke en gang vi selv.

Amen.